

Slungel

de grijze hond

0,50

Corry Blei-Strijbos

Slungel, de grijze hond

ISBN 90 266 4542 2

Corry Blei-Strijbos

Slungel, de grijze hond

Illustraties van Tiny van Asselt

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH bv – NIJKERK

Inhoud

1. 'Stil Slungel!' 7
2. Slungel moet nog veel leren 11
3. Een hond die zoveel kan eten... 16
4. Bij de dierenarts 19
5. De koeien in de wei 22
6. Een tochtje in een roeiboot 26
7. Het bloemenfeest 32
8. Slungel mag mee naar school 34
9. Waar is Slungel nu? 36
10. Op het politieburo 43
11. Gevonden! 48
12. Drie kleine Slungeltjes 52

1. 'Stil Slungel!'

Het is stil. Nacht. Alle lichten zijn uit. De mensen slapen. Maar midden in de keuken van dat ene huis beweegt iets. Het zit in een ronde mand. Het komt overeind. Twee glimmende ogen kijken rond. Twee oren hangen opzij van de kop. Uit de mand komt een hond overeind. 'Slungel' is zijn naam.

Hij staat nu op zijn vier poten. Hij strekt zijn rug. Dan stapt hij midden op de keukenvloer. Hij rekt zich uit.

Nacht. Stilte. Slungel vindt dat niet leuk. Waar zijn al zijn vriendjes? Mensen groot en klein? Waar zijn de hondjes uit hetzelfde nest? Andere nachten sliep hij nooit alleen. Maar nu...

Rob is gekomen.

'Ik kom Slungel halen' heeft hij gezegd. 'Dat is afgesproken met m'n moeder!' En Slungel kreeg een halsband om, een riem aan de band, en hij moest mee.

Slungel vond dat niet leuk! Achterstevoren liep hij. Toen ging de deur dicht. Hij was op straat samen met Rob.

'Kom maar', zei Rob. Rob, hij zat aan de andere kant van de riem.

Slungel begon op de riem te bijten. Zijn scherpe tanden maakten de riem slap en week.

'Ho', zei Rob. 'Niet doen. Die riem is net nieuw. Hou op!' Hij schudde de riem heen en weer. Slungel gromde. Slungel schudde ook de riem heen en weer. Met zijn scherpe tanden hield hij vast. 'Grrr!'

Zo liepen ze samen naar huis. Rob en Slungel, de jongen en de hond. En na een poosje zag moeder ze komen. Slungel had nog steeds met zijn scherpe tanden de riem te pakken.

'Kom eens kijken', zei moeder tegen vader. 'Die Slungel!' Vier grijze slappe poten, een wollig lijf, een harige kop.

'Een leuk beest hoor', zei vader. En ze keken ook naar Rob. Zijn donkere haren, zijn bruine ogen.

'Rob heeft weer een vriendje', zeiden ze. 'Dat is fijn. Daar kan hij voor zorgen.'

Toen Rob opkeek stak moeder haar hand omhoog. Vader liep naar buiten. Hij liep Rob en Slungel tegemoet en trok ook aan de riem.

'Grr' zei Slungel.

'Grr' zei vader. Toen dolden ze met z'n drieën over het gras. Rob, Slungel en vader. Even later kwamen ook moeder en de burens kijken. Iedereen wilde Slungel zien. Hij is jong en grijs van kleur. Hij heeft pientere ogen en scherpe tanden. Hij houdt van dollen in het gras en bijten op een riem. Hij is vergeten waar hij vandaan kwam. Hij is nu bij Rob en daar is het fijn.

In de verte kwam Anouk. Ze zag mensen bij hun tuin. Ze begon te rennen. Ze wist al wat er was. Slungel zou vandaag komen. Rob

mocht hem zelf gaan halen en zij mocht niet eens mee. Ze was boos op Rob. Maar nu was dat voorbij. Wie kan er nu boos blijven als je Slungel ziet!

'Ach' zei ze. Ze sloeg haar beide handen om Slungel heen.

'Grrr, Grr'.

Rob is zes jaar. Anouk is acht. Ze wonen in een nieuwe buurt met nieuwe huizen en een nieuwe school. Als je links de weg afgaat kom je in de oude stad, maar dan moet je wel ver lopen. Als je rechts de weg afgaat kom je buiten in het land, waar nog een paar boerderijen staan en koeien grazen. Waar schapen eten van het groene gras en varkens rollen door de modder. Daar, in één van die boerderijen heeft vader Slungel ontdekt.

'Als hij groot genoeg is mag je hem halen', heeft moeder gezegd.

En nu is Slungel groot genoeg en afgehaald. Een jonge hond in een nieuw huis. Een ronde mand in de keuken. Nacht, stilte. Maar Slungel houdt dat niet uit. Waar is iedereen gebleven?

Hij loopt door de keuken. Onder de tafel ligt een schoen van Rob, en nog één. Slungel ruikt eraan. Die schoenen ruiken als de hondერიem. Slungel kluipt op de schoen. Die schoen wordt nat en slap. De schoen ruikt nu veel sterker. Maar Slungel is de schoen alweer vergeten. Hij loopt naar de deur. Hij zet zijn beide poten tegen de deur. Hij jankt. Hij wil die deur voorbij. Het huis in. Rob zoeken.

Nog eens jankt hij. Het klinkt door het stille huis in de stille buurt. Het klinkt zó hard dat het lijkt of er wel tien honden tegelijk janken.

De nacht is gebleven. De stilte niet. Maar, als Slungel ophoudt met janken komt de stilte weer. Dat moet niet.

'Aaaaw!' en harder: 'Aaaaw.'

Boven in bed komt Rob overeind. Hij gooit zijn dekens terug. Hij heeft het goed gehoord. Hij weet het zeker! Zachtjes sluipt hij zijn kamer uit. De gang door. De trap af. Snel naar de keuken.

'Sst, Slungel, sst!'

Hij slaat zijn beide armen om de jankende hond.

'Stil nou, iedereen wordt wakker!'

Slungel kronkelt zich tegen Rob aan. Hij likt hem over zijn gezicht en over zijn handen. Hij bijt hem in zijn haren en in zijn neus.

'Hou op Slungel!'

Ergens in huis slaat de klok één uur. De pyjama van Rob is dun. De dekens van zijn bed waren warmer.

'Kom', zegt Rob. 'Slapen!'

Hij duikt zelf in de hondemand. Hij trekt Slungel met zich mee. In de hondemand is een deken.

Rob en Slungel draaien zich lekker tegen elkaar aan. Ze geven elkaar warmte en gezelligheid.

Nacht. Stilte. Rob en Slungel, ze hebben beiden een vriend!

2. Slungel moet nog veel leren

Om zes uur wordt vader wakker. Hij heeft heerlijk geslapen. Nu staat hij op. Hij doet dat zo zachtjes dat niemand er iets van hoort. Moeder niet, Anouk niet en Rob niet. Iedereen slaapt nog en vader moet ervandoor.

Als hij de trap afgaat denkt hij pas aan Slungel. Leuke, grijze Slungel, denkt hij. Zachtjes opent hij de keukendeur en hij knipt het licht aan. Dan ziet hij de mand. En in die mand...

'Hé, daar klopt iets niet', mompelt hij. Hij haalt brood uit de trommel en zet thee. Terwijl hij eet kijkt hij naar de slapende twee. Als hij er een weghaalt wordt de ander ook wakker, dat weet hij zeker. Bovendien, ze liggen daar toch goed?

Als hij gegeten heeft verdwijnt hij zachtjes de tuin in. Voor het tuinhekje staat z'n auto. Het hekje klappt nog als vader de auto al open heeft. Dan is er alleen nog het geluid van de auto in de straat. Dan wordt het weer stil.

Maar dat duurt maar even. Want het wordt al lichter. De vogels zingen het licht tegemoet. Poezen sluipen door de achtertuinen. Ze zouden best zo'n vroege zanger willen pakken. Ze loeren en jagen en springen, maar... de vogels zijn te vlug. De poezen grijpen mis.

Om zeven uur staat moeder op. Ze kleedt zich snel aan en roept Anouk. Dan gaat ze naar de kamer van Rob. Het bed is leeg.

'Hé'. Dan denkt ze aan Slungel en lacht. 'Die Rob! Nog nooit is hij zo vroeg wakker geweest. Dat is goed. Dan is hij vast op tijd op school.'

Maar beneden in de keuken ziet ze dat Rob nog slaapt.

'In de hondemand notabene! Je moet het niet meer doen, Rob. Ga naar boven! En aankleden... en tanden poetsen en...'

Rob hoort het niet meer. Hij stommelt de trap op.

Slungel blijft in de keuken. Er valt een stukje brood van het aanrecht. Hij eet het gauw op. Hij blaft om meer. Hij heeft honger!

'Stil Slungel. Rob geeft je straks wel drinken en een korst. Dat mag hij voortaan doen. Maar, niet meer samen in de mand. Een hond is geen mens en een mens geen hond.'

'Waf'.

'Stil!'

Maar Slungel is niet stil. Hij blaft als Anouk en Rob de deur uitgaan naar school. Hij wil mee. Lopen, door de keukendeur de tuin in, mee!

'Stil, Slungel. Straks mag je mee met de vrouw. Dan halen we brood bij de bakker en groenten op de hoek. Dan mag je uit. Rustig maar!'

Moeder gaat de keuken uit. Wat moet Slungel nu? Het is dag, het is licht. Er moet iets te beleven zijn. Maar waar?

Gelukkig ligt onder de keukentafel nog steeds de leren schoen. Die ruikt naar Rob. En als je erop kauwt wordt hij zacht, slap. Je kunt hem in je bek nemen en hem heen en weer slingeren. 'Grr'. Je kunt doen alsof het een poes is of een haas. Je hebt hem net gevangen. Je hebt heel lang achter hem aangerend. 'Grr'. Je tanden laten hem nooit meer los. 'Grr'.

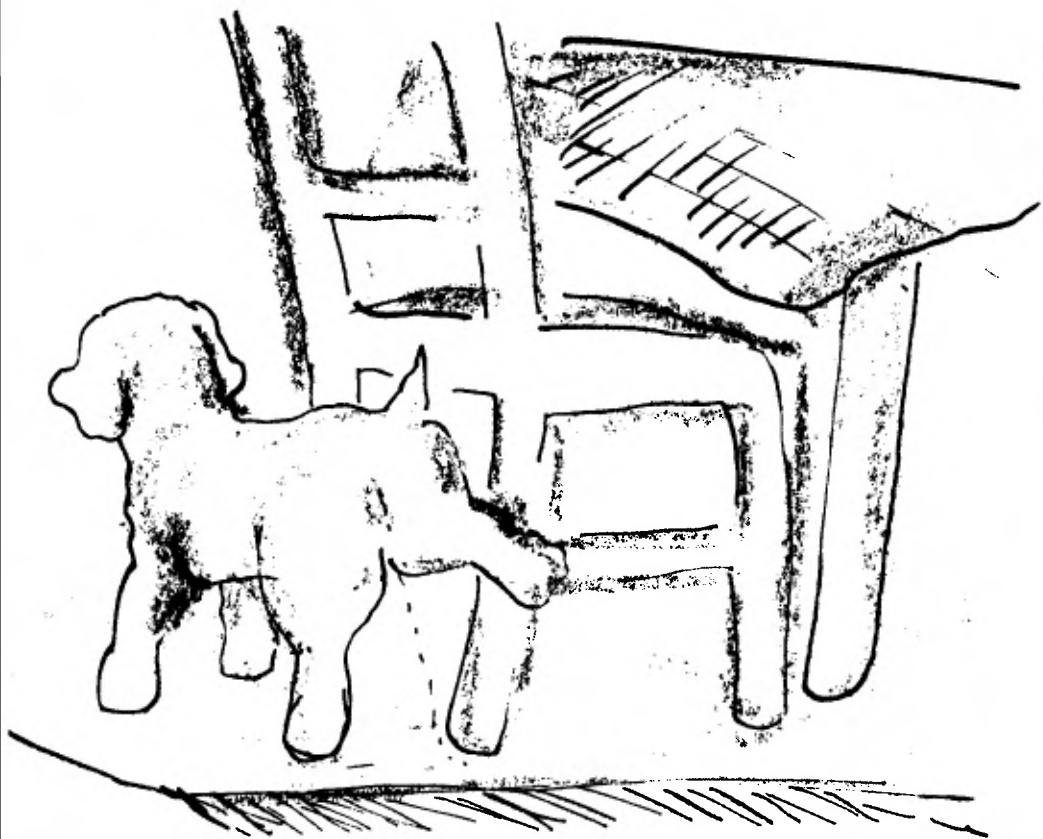
Maar dan gebeurt er iets. Zomaar uit zichzelf gaat de keukendeur op een kier. Slungel komt overeind. Eerst steekt hij zijn neus door de kier. Dan maakt hij de kier groter met zijn poot. Hij kijkt in een donkere gang. Daar ziet hij een deur. Hij loopt er naartoe en duwt de deur open.

Dan staat hij in de kamer. Hij zet zijn vier poten stevig op de grond. Hij zwaait zijn staart van opwinding heen en weer. Hij kijkt tegen poten van tafels en stoelen aan. Hij wil hoger. Hij wil kijken over het tafelblad. Hij zet zijn poten op het blad. De tafel is leeg.

Maar, er is meer te zien. De kamer is groot en vol. Daar is veel in te ontdekken. Een kamer is als een groot bos, met stoelpoten als bomen. Slungel doet zijn pootje omhoog en plast. Dan gaat hij verder.

Hij loopt nu in zijn eigen bos, tussen zijn eigen bomen. Hij plast en snuffelt waar hij zelf wil. Zijn leven is goed!

Maar als de vrouw om de hoek komt is plotseling dat goede leven

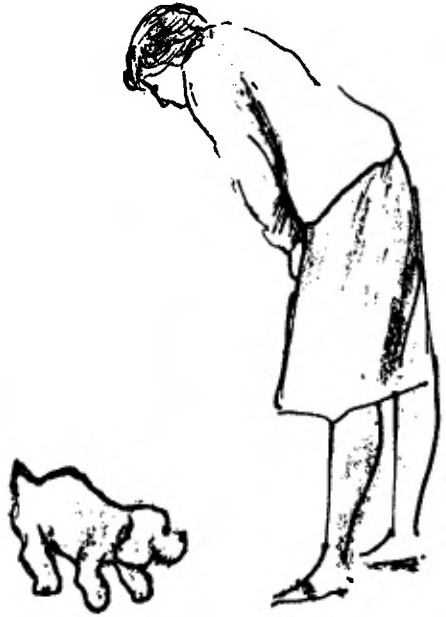
voorbij. Met grote boze ogen komt ze op hem af. Ze pakt hem in zijn nekvel en schudt zijn kop heen en weer.

'Maak dat je weg komt. Vieze nare hond. Wat ruik ik hier? Wat heb je gedaan? Ga weg!'

Slungel wil wel weg, maar hij weet niet waarheen. Maar de vrouw weet het wel.

'Weg! De keuken in!'

Ze klapt de deur achter hem dicht. Slungel gaat naar z'n schoen. Hij bijt er nog harder op dan eerst. En langzaam gaat de ochtend

voorbij. Een ochtend duurt voor een hond soms heel erg lang. En Slungel voelt dat best.

Eindelijk komt Rob. Hij stuift de keuken in. Hij knuffelt Slungel. 'Ben je lief geweest, Slungel?' Slungel kijkt opgewekt. 'Dat zal wel hè!' zegt Rob. 'Natuurlijk, je bent immers een brave hond!'

Maar van moeder hoort Rob wel anders:

'En nu ga je hem uitlaten. Goed lang. En breng jij maar brood van de bakker mee. Dan kan Anouk straks naar de groenteman. Ga maar direct! En denk eraan: voortaan eerst de hond uitlaten voor je naar school gaat.'

Rob en Slungel gaan. Ze lopen ieder aan een kant van de riem. Ze willen allebei graag naar buiten. Buiten in het licht. Bij poezen en vogels. Langs achtertuinen en door straten.

Slungel laat zich af en toe door Rob voortslepen en wil dan weer te hard vooruit.

'Je moet nog veel leren, Slungel. Ik ben jouw hondeschool. Ik zal je alles leren wat je weten moet. Maar je moet wel luisteren. En gehoorzaam zijn. Je moet ook niet stiekem doen wat niet mag, dan word ik boos. Zo, hier is de bakker. Nee, nee. Je mag niet mee naar binnen. Je moet buiten aan de ring. Je moet even alleen blijven. Ik kom zo terug.'

Rob heeft Slungel vastgemaakt aan de ring in de muur en gaat de winkel binnen. Nu is Slungel alleen. Hij wil dat niet. Hij jankt en blaft.

Een oude man blijft staan en zegt wat tegen hem. Even is Slungel stil. Hij kwispelt en trekt aan de riem. Maar hij zit vast aan het huis en de man loopt door. Slungel wil mee. Het gaat niet. Dan komt er een klein meisje. Ze slaat haar handen om Slungel heen en zegt:

'Dag, wat ben jij lief. Voel jij je zo alleen?'

Slungel kwispelt opnieuw. Dit meisje zal hem losmaken, meenemen. Maar nee. Dit meisje moet brood halen en gaat ook de winkel in...

Rob komt terug. Hij heeft twee bruine broden in zijn tas. Hij maakt Slungel los. 'Kom maar!'

Daar gaan ze. Samen. Het is een mooie dag. De wandeling is heerlijk. Slungel geniet! Toch komt er een eind aan de wandeling. Hij moet terug in het huis, in de keuken. En Rob gaat weer naar school.

'Ik ben jouw hondeschool', heeft hij gezegd. 'Ik zal je alles leren!' Maar Rob is weg. De keuken is leeg. Alleen de schoen ligt er nog, onder de tafel. Kluiven maar! Lekker warm en nat, week en sappig. Hoe harder je kluift, hoe meer het gaat ruiken. Hoe steviger je het met je tanden beetpakt, hoe harder je moet grommen. 'Grr'. Net alsof de schoen leeft, weg wil vluchten. 'Grr'. En toch duurt ook de middag in de keuken lang. Te lang voor een jonge hond. Hij gaat liggen en valt in slaap. Nu wordt de dag nacht. Zijn ogen zijn gesloten. Hij droomt. Waarvan? Grr!

3. Een hond die zoveel kan eten...

Om zes uur is iedereen thuis. Het is een drukte van belang. Iedereen heeft zijn verhalen.

Anouk heeft een nieuwe juf. Die is zo aardig. Ze heeft lange blonde haren en ze draagt een blouse en rok en ze heeft...

Rob denkt aan zijn juf. Hij vindt zijn juf ook best aardig. Als hij

zelf groot is wil hij misschien ook best les geven op een school. Of toch niet?

Misschien wordt hij net als vader: timmerman. Grote spijkers in het hout timmeren zoals thuis. Vader kan alles! Hij heeft een tafel gemaakt en een bed. Een stoel en ook de schutting. Maar moeder... Ja, moeder kan ook alles! Die heeft de snoeren van de lamp gemaakt toen het vader niet meer kon lukken. Die heeft bloembollen in de grond gezet toen vader geen zin meer had.

'Later word ik net als moeder!' heeft Anouk gezegd en ze keek naar de bloeiende tulpen en brandende lampen.

'Later word ik net als vader!' heeft Rob gezegd en keek naar de tafel en de tuin.

'We zullen wel zien!' zeiden vader en moeder toen. Ze keken naar elkaar. Ze gaven elkaar een knipoog.

'Jullie hebben een geheim', zei Anouk. En vader en moeder knikten.

Nu is het zes uur. Iedereen is thuis. Een hele drukte.

'Hoe is het met Slungel gegaan?' wil vader weten.

'Praat me d'r niet van', zegt moeder. Ze vertelt van het plassen tegen de stoel.

'Hij moet nog heel veel leren!' zucht moeder dan. Ze kijkt naar de grijze slungelige hond. Zijn jonge lijf, zijn dikke poten.

'Hij zou wel eens heel groot kunnen worden', zegt ze.

'Fijn', zegt Rob.

Vader knikt. 'Dat zou best eens kunnen wezen! Dan wordt het huis te klein.'

'En dan...?'

Slungel kijkt langs al die gezichten. Zijn neus glijdt langs de mensen. Zijn staart zwaait heen en weer. Heeft hij zijn eigen gedachten? Hij ziet de etende mensen. Hij eet zelf schrokken zijn bak leeg. Het smaakt hem best. Hij wil meer!

'Hij zou wel eens heel groot kunnen worden', zegt moeder opnieuw. 'Een hond die zoveel kan eten!'

Het leven is best voor Slungel. Hij is niet verlegen en voelt alle mensen om zich heen. Hij gaat van de één naar de ander.

Maar dan... dan gaat iedereen naar bed. Rob en Anouk. Vader en moeder, weg! De keukendeur gaat voor het laatst achter hen dicht. Weer is het donker en stil. Slungel wil dat niet. Midden in de nacht begint weer zijn opstand. Hij jankt. Eerst zacht. Dan harder en harder.

Boven komt Rob overeind. 'Sst', zegt hij als hij in de keuken komt. 'Niet doen, Slungel. Sst.'

Slungel is al stil. Hij kronkelt zijn lijf tegen Rob aan. Hij wil... 'Sst!'

Wat moet Rob nu doen? Hij mag niet bij Slungel in de mand. Dan... dan neemt hij zacht Slungel mee naar boven.

'Houd je stil! Zachtjes!'

Slungel voelt zich best in het grote bed. Hij legt zich tegen de kleine baas.

Het is nacht. Iedereen slaapt. Ook Rob. Ook Slungel. Waar? Sst. niemand zeggen!

De volgende morgen om zes uur komt vader in de keuken. De mand is leeg. Om zeven uur komt moeder in Robs kamer. Het bed is vol. Rob ligt er in te slapen. Maar, wat is dat onder de dekens bij het voeteneind? Een heuvel! Een hond!

4. Bij de dierenarts

Na een tijdje is Slungel nog groter geworden. Hij weet steeds beter hoe alles moet. Het huis kent hij. De keuken en de gang. De kamer en de slaapkamers boven. Hij weet een beetje wat mag en niet mag. Maar of hij zich aan die regels houdt?

Schrokkerig eten mag hij niet. Toch doet hij het nog steeds. Hij eet veel te gulzig. Hij haalt geen adem tussen de happen in. Als hij snel heeft geschrokken komt het eten er bijna weer uit.

'Doe toch kalm, Slungel!' Maar Slungel doet nooit kalm en Slungel wil altijd meer. Hij krijgt 's avonds een grote bak eten en 's morgens een grote korst. En als hij met Rob tussen de middag naar de bakker gaat, dan eet hij wel drie oude bolletjes op.

Als hij buiten bij de bakker wordt vastgezet jankt hij nog steeds. Maar altijd komt wel iemand hem aaien. Vaak is er de oude man van die eerste keer. Heel veel mensen weten nu dat hij Slungel heet.

Zo maakt Slungel vriendjes in de buurt. Grote en kleine, oude en jonge. Best leuk!

Op een morgen heeft Rob geen school!

'Dan moet je met Slungel naar de dierenarts.'

'Waarom?'

'Jonge honden krijgen een injectie tegen hondenziekte. Dat moet Slungel dus ook. Hij is jong en hij is een hond, snap je?'

Zo stappen Rob en Slungel samen die morgen de deur uit. Ze gaan naar de dierenarts op het plein.

'Gewoon in de wachtkamer gaan zitten en je beurt afwachten', heeft moeder gezegd. Rob en Slungel gaan de wachtkamer binnen. Er zitten al wat mensen. Rob vindt het maar wat griezelig. Hij gaat gauw zitten op een hoekje van de bank. Dan pas durft hij om zich heen te kijken.

Er zit een vrouw met een klein wit poedeltje op schoot. Dat hondje heeft een jasje aan alsof het haar kind is. Ze praat ook zo tegen het dier.

'Kom maar liefje', zegt ze. 'Is mijn schatje een beetje bang? Dokter doet niets hoor. En moeder is erbij!'

Rob luistert verbaasd. Hij heeft nog nooit zoiets meegemaakt. Wat gek. Een hond is toch geen kind? De baas van de hond is toch niet zijn moeder? Raar, denkt Rob.

De meneer naast die mevrouw heeft blijkbaar een poes in een mand onder zijn bank neergezet. 'Miauw! miauw!' klinkt het steeds. De man kijkt niet. Hij leest zijn krant.

Naast hem zit een meisje met een beest in een doos. Misschien zit er een hamster in, of een marmot.

Slungel heeft intussen iets anders ontdekt. Vlak naast hem staat nog een mand op de grond. Er komt geen geluid uit. Daarom gaat Slungel op onderzoek uit. Hij zet een paar stappen in de richting van de mand. Hij snuift, zijn neus naar voren. Plotseling komt er uit de mand een blazend geluid. Slungel schrikt en blaft. De haren op zijn rug staan recht overeind. In de mand zit zeker een poes die zich bang en opgesloten voelt.

'Niet meer daarheen, Slungel!'

Maar Slungel voelt zich aangetrokken door die mand. Door dat geheimzinnige in die mand. Opnieuw steekt hij zijn neus naar voren.

'Trek die hond eens weg!' zegt een vrouw boos. Ze zit naast de mand. De poes zal dus wel van haar zijn. Ze vindt die hond maar vervelend en die jongen ook. Nu komt Snuffel ook nog met zijn neus naar háár toe.

'Ga weg hoor!'

Rob draait de riem van Slungel nog een paar keer extra om zijn pols. Hij wacht. Hij vindt die vrouw naar. De wachtkamer trouwens ook. Hij wordt een beetje zenuwachtig omdat Slungel een prik moet hebben. Een naar idee. Zal hij weggaan?

Maar nee, laat hij maar blijven. En langzaam gaat de tijd voorbij. Als na een tijdje de bel weer gaat moet Rob naar binnen.

'Kom Slungel!'

Slungel stapt mee. Met grote ogen en vol vertrouwen kijkt hij naar de dierenarts in haar witte jas.

De dierenarts is een mevrouw, ziet Rob. En ze is best aardig, denkt hij er achteraan. Ze legt haar hand op Slungels kop en zegt: 'O, wat ben jij een geestige hond! Leuk hoor, zo jong, zo lekker nieuwsgierig.' Ze kijkt Rob lachend aan. 'Wat heb jij een enige hond!'

Rob voelt zich nu prettig. Hij wil best vertellen hoe leuk Slungel is. Dan raadt de vrouw dat Slungel voor zijn puppie-injectie komt. Ze maakt het spuitje klaar. Ze laat Slungel zitten en voordat die begrijpt wat er gebeurt heeft hij de prik in zijn vel.

'Ziezo, klaar!'

Hij heeft niet gejangt – wat flink!

Even later lopen Rob en Slungel weer op straat. Rob heeft een hondeboekje meegekregen. Daarin kan worden opgeschreven welke prikken de hond gekregen heeft. Slungels naam staat er ingeschreven.

Op de terugweg gaan ze bij de bakker langs. Slungel weet zijn plaats buiten de deur, al kan hij er nog maar steeds niet aan wennen. Deze keer komen het meisje en de oude man niet langs. Er stopt wel een auto. Er zit een man in, die aandachtig naar Slungel kijkt. Hij komt de auto zelfs uit. Hij gaat naar Slungel toe en geeft hem een paar stukjes patat. Terwijl Slungel die opeet blijft de man naar hem kijken.

Als Rob terugkomt gaat de man zijn auto pas weer in. Als Rob en Slungel naar huis lopen rijdt de man hen voorbij. Hij kijkt in zijn achteruitkijkspiegel totdat Rob en Slungel in de achtertuin verdwenen zijn. Vindt hij de hond ook geestig? Houdt hij ook van zo'n beest? Zou hij ook zo'n hond willen hebben? Misschien heeft de boer er nog wel een. Wie weet. Maar de boer geeft de honden alleen maar aan mensen die heel goed voor hen zijn. En zou deze man dat ook wel zijn?

5. De koeien in de wei

Slungel wordt steeds slimmer. Hij weet de weg in huis, in de buurt en hij weet het huis van de dierenarts. Hij wil daar nooit meer heen. Als hij er in de buurt komt, dan loopt hij niet verder mee. Dan blijft hij gewoon staan alsof hij zeggen wil: 'Mij daar niet meer gezien'.

'Raar hoor', zegt Rob thuis. 't was zo'n aardige mevrouw, en toen ze Slungel een prik gaf heeft hij niet eens gejangt. Entoch is hij bang, raar hoor!'

En bij de bakker jankt hij af en toe wel en toch gaat hij er altijd weer mee naar toe. Raar beest! Maar hij jankt niet meer als het meisje hem aait, of de oude man. Of – als die man stopt, met patat.

Plotseling is bij Rob thuis alles anders. Vader staat niet meer om zes uur op. Hij zet geen thee meer in de keuken en gaat niet meer heel vroeg zachtjes de deur uit. Je hoort hem ook niet met zijn auto als eerste wegrijden door de nog stille straat. Vader kan niet meer naar zijn werk, want de baas van vader heeft geen werk meer om te doen.

Vader en moeder zaten heel verdrietig in de huiskamer. Toen haalden ze Anouk en Rob erbij.

'Maar hij kan toch wel werk verzinnen!' heeft Rob gezegd. En hij dacht aan al het timmerwerk dat vader voor henzelf had gedaan. 'Misschien heeft hij wel een schutting nodig!'

'Het gaat er eigenlijk niet om dat er geen werk genoeg is maar – het geld is op.'

'Kan de baas dan niet meer geld verdienen?'

'Nee, meer kan niet.'

'En jij dan, pap? Kun jij dan ook niet meer geld verdienen?'

'Nee, dat gaat ook niet. We moeten heel zuinig zijn! En de auto moet weg!'

Toen werd het stil. Anouk en Rob hadden het begrepen. Ze probeerden zelf te bedenken hoe zuinig ze zouden kunnen zijn. Dik jam op de boterham was altijd al verboden geweest.

's Zondags hoef ik geen krentebol hoor!' zei Anouk toen opeens.

Rob zei niets. Plotseling begon hij heel erg te huilen.

'Maar wat krijgen we nou? Zo erg is het toch niet?'

Rob huilde door. Toen riep hij Slungel.

'We hoeven Slungel toch niet weg te doen?' zei hij snikkend.

Anouk hield van schrik haar adem in. Aan die mogelijkheid had ze zelf nog niet eens gedacht. Maar vader tilde Rob op zijn knie.

'Nee Rob. Slungel blijft bij ons. Zijn leven lang!'

Het leek wel alsof Slungel begreep dat ze het over hem hadden, want hij kwam aanlopen. Eén van Robs schoenen droeg hij in zijn bek.

'Maar nooit meer je schoenen laten slingeren. Want als Slungel die te pakken krijgt... Dan is er geen geld om nieuwe te kopen!'

Nu heeft Slungel twee mensen die met hem uitgaan. Vader fluit Slungel 's morgens en gaat dan een heel eind met hem stappen.

'Laat me maar', zegt hij tegen moeder. 'Ik moet er aan wennen om overdag thuis te zijn – en dat gaat niet vanzelf.'

Vader loopt met lange rustige stappen. Meestal gaat hij één van de landelijke weggetjes op. 'Daar is het lekker stil!' heeft hij tegen moeder gezegd. En dat is ook zo.

Links en rechts van de weg zijn de groene weilanden. Het is voorjaar. Vader ziet voor het eerst dit jaar wat koeien in een wei. Ze zijn zeker vanmorgen naar buiten gebracht.

Vader loopt wat dichterbij naar het weiland toe waar de koeien staan. Maar dan stuiven plotseling de koeien met een schok uiteen. De staart omhoog. Hoe komt dat?

Slungel heeft de koeien ook gezien. Grote zwart-witte beesten op vier poten. Hij wilde ze van dichtbij bekijken. Daarom is hij onder het hek door gekomen, daarom staat hij nu in de wei. Maar nu de koeien zo schrikken schrikt Slungel ook. Hij blaft en rent achter die grote huppelende dieren aan.

Vader ziet het met grote schrik. Koeien die pas buiten zijn moeten wennen aan de groene wei, de zon, de ruimte. Ze mogen niet worden opgejaagd. Hij klimt over het hek om Slungel te pakken, maar Slungel luistert niet en is erg opgewonden.

Plotseling keren de koeien zich allemaal tegelijk tegen de kleine hond. Ze springen niet meer door elkaar heen maar komen op Slungel af. Ze hebben de kop naar voren; de neus en donkere ogen komen steeds dichterbij.

Dan deinst Slungel terug. Hij vlucht naar vader. Zijn staart heeft hij tussen de poten geklemd; zijn zelfvertrouwen is verdwenen. Vader tilt hem onder zijn arm en klimt met hem over het hekje weer terug. Op dat moment stopt er een auto. De eigenaar van de koeien stapt uit.

'Ik heb alles gezien!' zegt hij boos.

'Maar ik kon het niet helpen', zegt vader.

'Dat kan wel zijn, maar de koeien zijn vandaag voor het eerst buiten. Als ze er iets van krijgen, dan krijgt u de rekening.'

Vader moet zijn naam en adres geven. Dan loopt hij langzaam terug naar huis. Hij is boos op Slungel – boos op alle dingen om

hem heen. Het lijkt wel alsof de zon wat warmer probeert te schijnen. Het lijkt wel alsof de vogels harder proberen te zingen. Maar het helpt niet vandaag. Vader heeft daar niets van gemerkt. Als vader thuiskomt van zijn wandeling is hij nog boos. 'Stel je voor dat zo'n koe daar achteraf nog last van krijgt. Ik moet er niet aan denken.'

6. Een tochtje in een roeiboot

Woensdagmiddag, vrij! Vader, moeder, Anouk en Rob gaan met z'n allen weg op de fiets. Vader weet een huis aan een vaart waar ze roeiboten verhuren.

'Met z'n allen roeien, hoera!'

Moeder heeft pannenkoeken gebakken en ze opgerold. Ze heeft er van alles tussen gedaan. Worst of kaas, zoetigheid of vruchten.

'Voor ieder is genoeg.'

'Hoe moet dat nou met Slungel?'

'Die blijft maar thuis', zegt vader. 'Daar heb ik last genoeg van gehad.'

Anouk en Rob protesteren.

'Als Slungel niet meegaat blijven wij ook thuis!'

'Dat is dan besloten moeder; alle pannenkoeken voor ons!'

Anouk en Rob kijken elkaar aan. Ze zijn het nog nooit samen zo eens geweest. Maar moeder zegt:

'Kijk maar eens in de schuur, achterop mijn fiets.'

Anouk en Rob rennen naar de schuur en zien de oude kindermant achterop moeders fiets zitten. Ze hebben er zelf vroeger nog in gezeten. De beentjes in de mand, een leren tuigje om je heen en daar ging je dan. Ze rennen terug.

'Zou Slungel daar in kunnen...?'

'Vast', zegt moeder. 'Ik heb het geprobeerd. We zetten zijn riem vast aan de bodem van de mand.'

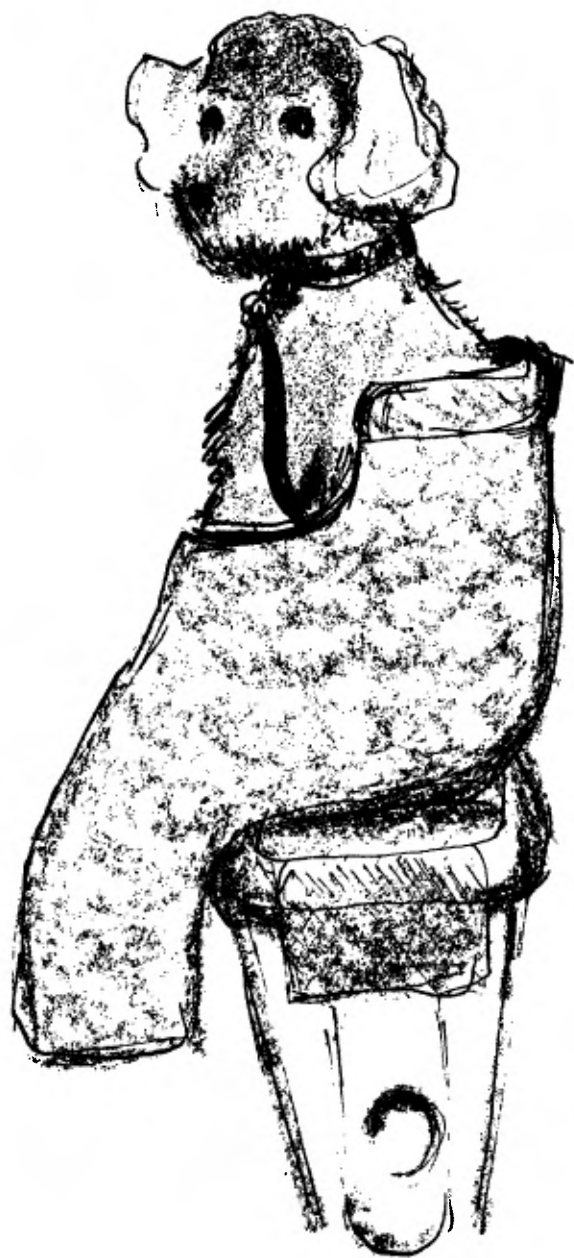
En ja hoor, als ze allemaal starten zit Slungel achter moeder in de mand.

De zon straalt. De lucht is blauw. Het is een echte voorjaarsmiddag en die belooft veel goeds.

Ze rijden de stad uit, de landweg op. Koeien in de wei lopen nu geen gevaar. Slungel zit veilig achterop. Eerst moest hij wel wennen, want stilzitten? Dat is niets voor een jonge hond. Maar nu gaat het best! Vanaf zijn hoge zitplaats kijkt hij over de weiden heen. De wind waait langs zijn kop – zijn hangoren wuiven naar achteren. En hij kijkt alsof hij zeggen wil: 'Dag mensen allemaal! Slungel blijft niet thuis. Hij gaat mee – achter op de fiets!'

Na een tijdje fietsen stoppen ze bij een huisje aan de vaart. 'Roeboten te huur'. Het bordje staat in de tuin bij het huisje. Ze zien een meneer in die tuin en vader vraagt gelijk:

'Hebt u voor ons nog een roeiboot?'

De man heeft geen vriendelijk gezicht. 'k Heb er net twee verhuurd!' zegt hij.

'Hebt u voor ons dan ook nog een boot?' vraagt vader.

De man blijft staan zonder iets te zeggen. Anouk en Rob hebben haast geen geduld meer. Waarom zegt die man nu niets?

De man loopt weg naar een grote boot die aan de kant op z'n kop ligt. 'Dan moet u deze maar nemen!' zegt hij.

Anouk en Rob juichen. Slungel huppelt al op de grond. Maar moeder vraagt:

'Is die boot dan echt wel goed?'

'En waarom niet?' vraagt de man.

'Omdat hij op het droge ligt', zegt moeder dan.

'Dat liggen ze 's winters allemaal', zegt de man. Hij draait de boot om. Vanaf de kant duwt hij daarna de boot het water in.

'Hoe laat bent u terug?'

Vader en moeder kijken elkaar aan. 'Over twee uurtjes?'

'Al zou u de hele nacht wegblijven', zegt de man.

'Kom maar', zegt moeder. Ze zet de mand eten in de boot en stapt er zelf als eerste in. Dan komen Anouk en Rob. Slungel staat nog op de kant. Hij wil wel, maar weet nog niet hoe. Dan wordt hij door vader geholpen.

'Ziezo – tot ziens dan maar', zegt vader.

De man gromt wat terug en gaat weg.

Vader heeft eerst wat moeite met de riemen waarmee hij de boot in beweging moet brengen. Maar alleen al door de stroom glijden ze nu verder weg van het huis aan de vaart.

'Wat maak jij veel mee', zegt Rob tegen Slungel. 'Hij is voor het eerst van zijn leven op het water. Moet je nagaan!'

Vader heeft nu het roeien goed te pakken. Gelijkmatig gaan de roeiriemen op en neer.

't Gaat goed hè?'

'Prima!' Vader wordt er blij en vrolijk van.

'Wat een weer hè. Geen vuiltje aan de lucht.'

'En een boot! En water! En pannenkoeken!'

'En toch eerst nog even doorroeien hoor!'

'Ik hoor het water klotsen tegen de boot', zegt Anouk. 'Maar ik krijg ook natte voeten!'

'Niet zeuren!'

'Ja, maar kijk!' Anouk is gaan staan en laat zien hoe nat ze van achteren is. 'En Slungel is ook nat – kijk maar eens naar zijn staart. Het water druipt eraf!'

Nu zien ze allemaal hoe door de kieren van de boot het water binnenstroomt.

'Eerst naar de kant', beslist moeder.

Vader legt de boot aan. Ze stappen in het gras. Als vader dan de losse bodemstukken van de boot optilt, zien ze water in de boot.

'Zo – en niet weinig ook!'

'Die boot had eerst in het water moeten liggen. Dan was het hout uitgezet, dan waren de kieren gedicht. Wat nu?'

'Eerst eten maar!'

De pannenkoeken zijn heerlijk. De pakken melk komen leeg.

'Leuk zo'n leventje, hè Slungel!'

Als het eten op is moet er raad geschaft worden.

'De boot moet leeggeschept worden', zegt vader.

'Waarmee?'

'Met de lege dozen van de melk.'

'Met de bekers!'

'Slungel moet maar wat water van de bodem drinken!'

Vader begint onmiddellijk. Regelmatig schept hij het water op en giet het over de rand.

'Kom Rob, Anouk!'

'Geef mij Slungel maar', zegt moeder. Ze loopt heen en weer op de kant. 'Dan kan jouw staart ook drogen, Slungel!'

Het duurt lang voordat de boot is leeggeschept. Het karton van de pakken melk wordt snel te zacht. De bekertjes zijn klein.

Als de boot nog niet droog is, zegt vader: 'Kom mensen, erin!' Hij roeit nu sneller terug. Maar de stroom is tegen. 'Mijn handen doen zeer van het roeien', zegt hij.

'Maar ik zie het huis!' Moeder wijst. Slungel gaat vast staan en blaft.

'Wil je in de fietsenmand, Slungel?'

Handig brengt vader de boot naar de kant. De man staat al te wachten.

'De boot is zo lek als een mandje', zegt vader. Hij laat de plas water in de boot zien. 'En we hebben al gehoord.'

De man gromt wat.

Als iedereen is uitgestapt, zegt vader het opnieuw: 'Die boot is niet goed!'

De man antwoordt niet. Dan haalt hij vaders geld uit zijn zak en geeft het aan vader terug.

'Dat is aardig!' zegt vader. 'Maar laten we het dan samen delen. Ieder de helft.'

De man antwoordt niet. Hij loopt weg. Dan stappen ze allemaal op de fiets en gaan terug naar huis.

'Dat was een goedkope middag!'

'Maar wel een natte... ' zegt Anouk. Ze is nog steeds niet droog. Achter moeders rug zit Slungel. De mand is om hem heen. Zelfs zijn droge staart is niet meer te zien. Zijn oren zijn naar achteren gewaaid. Zijn donkere ogen zien alles om hem heen. De koeien in de wei zijn niet bang voor de hond. Ze zien hem niet eens. Maar Slungel hen wel. Vast wel! Hij laat het alleen niet merken!

Als ze hun eigen straat weer binnenfietsen begint Slungel luid te blaffen.

'Hij herkent het meteen', zegt Rob.

Het achterhekje klappt. De fietsen gaan in de schuur. En iedereen gaat het huis in. De staart van Slungel verdwijnt het laatst achter de keukendeur.

De buurman ziet het en lacht. 'Slungel is een vriendelijke hond', zegt hij dan zacht. 'Ja, dat is hij!'

7. Het bloemenfeest

De volgende dag zijn Anouk en Rob naar school. Moeder is boven. Vader is naar de stad. En Slungel? Die duwt met zijn neus tegen de deur van de keuken naar de tuin. Hé! Die deur gaat open. Zomaar! Slungel stapt onmiddellijk de tuin in. Bekend terrein. Hij scharrelt er wat rond tussen de narcissen en tulpen. Daar kan een narcis niet tegen, die trap je zo plat. Daar kan ook een tulp niet tegen. Die knakt af.

Slungel graaft eens met zijn poot tussen die bloemen door. Zijn neus helpt hem wel. Hij snuffelt bollen naar boven. Grote en kleine bollen, dikke en dunne bollen. Hij wordt er handig in, het wordt een feest. En hij merkt niet eens dat hij de tuin van de buurman ook in gaat. Snuffelen, graven, snuffelen, graven. Dag gele narcissen! Dag rode tulpen! Vond de buurman jullie zo mooi?

Plotseling staat Slungel stil. Hij hoort iets. Het bekende remmen van een fiets. Een klaphekje dat open gaat. Vader!

Blij blaffend, zwiepend met zijn staart komt Slungel vader tegemoet. Hij springt al omhoog om met twee poten tegen vader op te gaan staan. Maar vader wijst streng met zijn vinger naar de grond. 'Liggen!'

Die stem van vader. Die ogen, zo donker, zo streng. Even nog probeert Slungel... Maar dan breekt zijn verzet. Hij ligt. Dan pakt vader hem bij zijn nekvel.

'Stouterd! Al die bloemen, heel de tuin... Ben jij wijs. Naar binnen. In je mand, vlug!'

Het grote bloemenfeest is voorbij. Een tuin vol gekleurde bloembladeren. Een stoute hond in de mand. En de dag begon nog wel zo mooi!

De hele dag werkt vader in de tuin. Eerst in de tuin van de buurman. De geknakte bloemen moeten worden opgeruimd, de grond moet weer worden gelijk gemaakt. O, o, o!

De buurman is niet thuis. Gelukkig maar. Hij is die dag vroeg weggegaan. Waarheen weet vader niet. Hoe laat de buurman terugkomt weet hij ook niet. Maar als de buurman terugkomt, dan moet de tuin in orde zijn. Dan moet alles wat door Slungel is geknakt vervangen zijn.

Als Rob om twaalf uur uit school komt, ziet hij vader in buurmans tuin. Als Rob weer naar school gaat is vader daar nog bezig.

De buurman komt te vroeg naar huis. Hij ziet vader in zijn tuin. Vader maakt een verontschuldigend gebaar. Dan legt hij uit wat er gebeurd is.

'Slungel, ziet u – we hadden het niet in de gaten...'

De buurman is niet boos. Het is een reuze aardige buurman. Als hij Slungel weer ziet gaat hij naast hem zitten.

'Ben jij in mijn tuin geweest?' vraagt hij. 'Heb jij de bloemen in mijn tuin geknakt?'

Slungel zit en luistert heel oplettend. Af en toe komt hij met zijn poot omhoog. Alsof hij de buurman een poot wil geven.

'Nee Slungel, geen poot. Luister, als jij wilt dat we vrienden blijven...'

'Hap!' zegt Slungel. Hij hapt zomaar naar de broekspijp van de buurman. Hij wil spelen. Hij wil ook wel in een boot varen. Of rondlopen met een natte staart. Maar zomaar luisteren? Hij heeft er het geduld niet voor. 'Hap!'

'Je bent een vriendelijke hond, maar ook echt ongedurig', zegt de buurman. Hij staat op. 'Grappig en tegelijk: niets mee te beginnen.'

Als vader klaar is met de tuin zegt de buurman: 'Die tuin is nu nog mooier dan hij al was...'

'Ja, maar de narcissen, die tulpen...'

'Ach kom, nu staan er violen in. Mooie blauwe violen. Daar houd ik zo van. Het is net fluweel. Voel maar. En als je naar die bloemen kijkt, dan zijn het net gezichtjes.'

Vader is klaar. Hij neemt een douche. Hij komt schoon beneden. 'Ik heb hard gewerkt', zegt hij. 'Ik heb er spierpijn van.' Vader rekt zijn rug en zwaait met zijn armen. 't Is goed voor me', zegt hij. 'Tenslotte ben ik een jonge kerel. Spierpijn is best!'

8. Slungel mag mee naar school

Op een dag mag Slungel mee naar school.

'De juffrouw heeft het zelf gezegd', vertelt Rob.

'Maar waarom?'

'Omdat ik van Slungel heb verteld.'

'En toen?'

'Toen zei de juffrouw: "Breng hem maar eens een keertje mee."'

En toen zei ik: "Vanmiddag?" En dat mocht!'

Moeder en vader kijken elkaar eens aan.

'Heus!' dringt Rob aan.

'Nou – toe dan maar!'

Daar gaan ze. Een kwartier voordat de school begint staan Slungel en Rob al voor de deur van de school. Slungel is ongeduldig. Het liefst zou hij zomaar naar binnen gaan.

Eindelijk gaat de bel. Iedereen gaat naar zijn eigen klas.

'Kom maar Slungel!' De kinderen kijken naar de grote grijze hond. 'Ziezo', zegt de juffrouw. 'We hebben nu zoveel over hem gehoord. Nu kunnen we Slungel eindelijk eens zien. Wat is het voor een ras, Rob? Kom maar eens even met Slungel voor de klas staan.'

'Het is geen speciaal ras', zegt Rob dan. 'Hij is geboren op de boerderij. Zijn moeder is ook geen echte rashond. Zijn vader is niet bekend', zegt hij er zacht achteraan.

'Als hij maar lief is', zegt de juffrouw. 'Wie van jullie is een beetje bang van een hond?'

Een paar kinderen steken hun vinger op.

'Voor kleintjes niet. Wel voor zo'n grote', zegt er één.

'Waarom?' wil de juffrouw weten.

'Ze bijten!'

Sommigen lachen daarom. De juffrouw niet.

't Is waar', zegt ze. 'Sommige honden bijten. Hoe zou dat komen?'

'Ze voelen zich bedreigd', zegt Rob.

'Bedreigd, wat is dat?'

'Bang zijn dat iemand je kwaad doet', vult Rob snel aan.

'Komt dat voor, dat mensen honden kwaad doen?' wil de juffrouw weten.

'Nou en of!'

'Hoe kun je nou zo'n hond kwaad doen?' vraagt de juffrouw.

'Als je hem aan een ketting legt!'

'Als je hem een pak slaag geeft!'

'Als je hem geen eten geeft!'

Rob weet zeker dat hij zoiets nooit zal doen. 'Slungel is mijn vriend; een vriend sla je niet!' zegt hij.

Als er een poosje over Slungel is gepraat moeten ze hun schrift nemen.

'Jullie mogen nu zelf een verhaal schrijven over een hond', zegt de juffrouw.

'En wat moet Slungel dan?'

'Dat moeten we maar even aanzien', zegt de juffrouw. 'Vroeger liepen honden ook vrij rond. Zelfs in de kerken. Op oude schilderijen kun je dat nog zien. Zo'n hond die door een kerkgebouw heenloopt, stel je voor.'

Slungel snuffelt de klas rond. Daarna gaat hij liggen in een zonnige hoek.

Zo nu en dan kijkt een van de kinderen om. 'Hij is er nog!'

Ja, Slungel is er nog. Tot aan het eind van de middag.

'Ik begrijp niet dat hij het zo lang heeft uitgehouden. Hoe ging dat?' vraagt vader als Rob met hem thuiskomt.

'Nou, gewoon!'

9. Waar is Slungel nu?

Nu kent iedereen Slungel. De mensen bij de groenteman. De klanten van de bakker. De buurman met zijn tuin. En de kinderen op school.

En Slungel? Kent Slungel iedereen? In elk geval gaat zijn staart heel vaak en heel vriendelijk heen en weer. 'Dag mensen! Ik vind het best fijn om jullie allemaal te zien. En zelf heb ik o zo veel plezier!'

Vandaag is Slungel met Anouk naar de bakker gegaan. Hij blaft nog steeds wat jankerig als hij buiten te wachten staat. Wachten duurt ook zo lang. Maar kijk: Daar komt dat meisje weer. Ze aait hem even en praat met hem. En daarna komt de oude man.

'Ben je daar weer?' zegt hij. 'Het lijkt wel of je steeds groter wordt!'

Als ook de man doorgelopen is, is het een poosje stil. Niemand is er die op Slungel let. Slungel staat en wacht alleen. Totdat er om het hoekje een auto stopt waar een man uitstapt. Hij gaat naar Slungel

toe. In zijn hand heeft hij wat patat.

'Kom maar', zegt hij. Hij pakt de riem van de ring en neemt Slungel mee. 'Stap maar in m'n auto. Dan mag je mee.'

Slungel doet dat direct. Hij vindt het best fijn om weer eens in de auto te zitten. Even later rijdt hij alle huizen voorbij. Hij zit op

de achterbank van de auto en kijkt rond. Af en toe aait de man eens over Slungels kop. 'Brave hond hoor. Braaf!'

De huizen zijn nu ver weg. De auto gaat op de smalle weg tussen het groene land. Het is voorjaar. Voorjaar is fijn. Dan mogen er steeds meer koeien uit de stal. Dan zie je kleine lammetjes bij hun moeder. Dan zie je kleine eendjes in de sloten. Voorjaar is: buiten zijn en blij zijn.

Dat vindt de man in de auto ook. Daarom fluit hij een liedje. Hij heeft het raampje van de auto naar beneden gedraaid. Hij heeft de autoradio hard aangezet. 'Leuk hè, beest!' zegt hij.

Jazeker, Slungel vindt het leuk. Kijk maar hoe trots hij daar zit.

Anouk is klaar bij de bakker. Nu gauw naar huis. Ze stapt de winkel uit en dan... Ze staat met grote ogen stil. De ring in de muur is leeg!

'Slungel!'

Ze kijkt om zich heen. Heeft Slungel zich losgerukt? Is hij weggelopen? Op stap gegaan?

'Slungel!!'

Ze kijkt zoekend en speurend rond. Geen Slungel te zien. Ze begint nog harder te roepen. Een paar mensen kijken nu mee.

'Nee, we hebben geen hond gezien!'

Dan rent Anouk naar huis. Ze hijgt als ze de kamer binnenkomt.

'Slungel is weg.'

Rob springt overeind.

'Rustig!' zegt vader. 'Kom mee. En vertellen!'

Terwijl vader en Rob met Anouk meelopen vertelt ze hoe ze Slungel heeft vastgemaakt. 'En toen ik terugkwam was hij er niet meer.'

Ze komen bij de bakker terug. Mensen die het horen, praten mee.

'Zoeken, we moeten zoeken!' roept Rob.

'Rustig nou maar', zegt vader. Maar ze gaan wel zoeken. De hele middag lang. Anouk en Rob vergeten de school. Vader heeft de fiets gepakt en rijdt rond.

'O, o, waar kan zo'n hond nou toch wezen?'

't Is ook zo'n vriendelijke hond', zegt de buurman. 'Hij loopt zo met iedereen mee. Slungel zal geen mens kwaad doen...'

Maar een mens, zal die Slungel wel kwaad doen?

De middag is bijna voorbij. Slungel is nog niet terug.

'Wat moeten we nu doen', zegt Rob.

'De politie bellen', zegt moeder. 'Je kunt nooit weten. Misschien heeft de politie Slungel wel gezien.'

Het is een oude agent die op het buro de telefoon aanneemt. 'Ja, hallo, met de politie.'

Moeder vertelt van Slungel die plotseling weg is. 'Hij zat aan de ring in de muur bij de bakker. En plotseling was hij verdwenen', zegt ze.

'Hoe ziet de hond eruit, mevrouw?'

'Hij is grijs en heeft zachte haren. En hangoren. En hij is heel groot.'

'Is de hond nog jong, mevrouw?'

'O ja, hij is nog jong. En vriendelijk. Een echte allemansvriend. Hij wil met iedereen wel mee.'

'Denkt u dat hij is weggelopen of gestolen?' vraagt de agent.

'Ik zou het niet weten', zegt moeder. 'Daar kan ik geen antwoord op geven.'

'En de naam van de hond, mevrouw?'

'Slungel, want hij slungelt soms zo, ziet u. Zijn poten zijn zo dik en slap. Hij kijkt ook zo rond en slungelt maar zo'n beetje aan de riem vooruit.'

'Ik Heb alles opgeschreven', zegt de agent. 'We zullen opletten of we zo'n hond op straat tegenkomen. Dan hoort u er wel van.'

Maar ze horen niets! De middag is voorbij. Rob gaat nog een keertje naar de bakker. Speciaal om te kijken aan de ring in de muur.

Misschien zit Slungel er weer aan, denkt hij. Maar er zit geen Slungel aan. Wel een ander klein hondje. Een fel keffertje. In de verte hoorde Rob het al blaffen. Dichterbij gekomen kijkt hij dat kleine hondje boos aan.

'Jij hoort hier niet. Slungel hoort hier te staan. Vanmorgen was dat nog zo. Toen, met Anouk...!'

Opeens wordt Rob heel boos op Anouk. Hij rent naar huis en roept: 'Anouk had Slungel ook niet mogen meenemen. Laat ze er afblijven. 't Is haar schuld!' Zo driftig is Rob, dat hij met zijn beide vuisten op tafel slaat. Boem boem boem.

Vader staat rustig op. Hij pakt Rob bij zijn arm en schudt hem heen en weer.

'Rustig een beetje hè! Heel kleine kinderen horen al in bed te liggen. Als jij je zo klein gedraagt, dan ga je maar naar boven.'

Rob schrikt ervan. Hij begint zachtjes te huilen.

'Dat is beter', zegt vader. 'Kom maar op mijn knie, Rob. We

hebben allemaal verdriet. Dan zijn we dicht bij elkaar.'

Rob nestelt zich op vaders schoot. Hij pakt voor het eerst weer zijn duim en snikt zacht. Vader heeft zijn arm om hem heengelegd.

'Ik begrijp er niets van...' zegt hij zacht. 'Niets, niets, niets!'

Die avond komt de buurman nog even langs.

'Is Slungel al terug?' vraagt hij.

'Nog niet.'

Dan gaat de buurman weer weg. Met zijn handen strijkt hij zijn haren glad. De rimpels in zijn voorhoofd zijn diep. Hij denkt. Dan gaat hij lopen, straat in, straat uit, plein over, steeg in, steeg uit...

Ook vader gaat nog eens zoeken. Op een groot plein komen vader en de buurman elkaar tegen. Daar is ook het politieburo.

'Zullen we het nog even vragen?'

Ze stappen naar binnen. Ze komen er even later weer uit. Slungel is niet gevonden. Vader en de buurman gaan samen naar huis. Ze zijn moe.

Slungel heeft plezier. O, wat heeft hij het fijn. Hij heeft een autorit gemaakt, hij heeft zijn oren voelen wapperen in de wind. Nu is hij ver buiten de stad. Daar staat een klein huis. Daar woont de man.

'Kom', zegt de man. Hij laat Slungel uitstappen. 'Ziezo, eerst eten!'

Dat vindt Slungel ook. Hij heeft honger voor twee. De man heeft brood, kaas en eieren. Hij heeft ook melk uit een pak.

'Ziezo, eerst eten.'

Nou, Slungel doet zijn best. Alles komt helemaal op en de schaal wordt schoongelikt.

'Kom nu maar mee naar buiten.' De man heeft een tennisbal. Hij gooit de bal heel ver weg. 'Ziezo, halen die bal!'

Slungel heeft de bal wel door de lucht zien gaan. Maar waar de bal neergekomen is, dat heeft hij niet gezien.

'Halen die bal', roept de man.

Maar Slungel doet dat niet.

'Domme hond', zegt de man en haalt de bal dan zelf maar.

'Nog eens proberen, hup.' Weer gooit hij de bal. Nu rent Slungel wel. Hij heeft de bal zien neerkomen. Hij pakt hem tussen zijn sterke tanden en gaat erop liggen bijten.

'Hier met die bal!'

Nee hoor, Slungel brengt de bal niet terug.

'Kom bij de baas!' roept de man.

Slungel kijkt om zich heen. Rob is er niet. De vader van Rob ook niet. Wie is dan zijn baas? Maar de man is Slungel wel de baas want hij pakt Slungel beet.

'Geef mij die bal maar terug. Je moet nog heel veel leren.' De stem van de man klinkt niet zo vriendelijk meer.

Slungel mag weer in de auto. De man rijdt naar een vriend.

'Ik kom je even mijn nieuwe hond laten zien', zegt hij tegen de vriend.

Maar de vriend houdt niet zo van een hond. 'En mijn vrouw is er bang van', zegt hij. 'Kom jij maar binnen, koffiedrinken. Dan blijft de hond in de auto.'

Nu zit Slungel alleen in de auto. De man is weg. Maar, voor Slungel is er nog veel meer weg: Rob en Anouk – het hele gezin waarin hij hoort, het huis, de buurman.

Slungel had plezier. Heel veel plezier. Nu is Slungel moe. Hij wil terug. Hoe moet dat nou? Zijn ogen vallen dicht. Hij slaapt. Hij droomt. De grote Slungel is moe en klein en ver weg in zijn slaap. Slungel heeft toch zo'n plezier niet meer.

Als Slungel lekker slaapt, heeft de man zijn koffiekop leeggedronken. Hij neemt afscheid van zijn vriend. 'Ik ga maar weer', zegt hij.

De auto wordt opnieuw gestart. Slungel vindt dat niet leuk meer. Het is buiten donker. Hij wil slapen. Doorslapen. Nu zit hij weer rechtop en kijkt hij het donker in. De auto's die ze tegenkomen hebben grote koplampen aan. Slungel vindt dat niet leuk.

Als de auto eindelijk stopt, mag hij mee naar binnen. Hij mag slapen bij de man op het bed. Maar de man is niet zo aardig meer. Wat de man eerst leuk vond is nu zo leuk niet meer. Zijn vriend wilde Slungel niet eens binnen hebben. En zijn vrouw was bang. Nee, niet leuk.

10. Ophet politieburo

Het is stil. Nacht. Alle lichten zijn uit. De mensen slapen. Midden in de keuken van dat ene huis staat een mand. Maar, er beweegt niets meer in de mand. De mand is leeg.

Rob kan er niet van slapen. 'Waar is Slungel nu?' vraagt hij steeds. Niemand heeft er een antwoord op. Ook de buurman niet. Ook de politie niet. Komt Slungel weer terug? Dat kun je nooit zeker weten!

Die volgende ochtend moet Rob toch naar school. Vader brengt hem weg.

'Rob is verdrietig', zegt hij tegen de juffrouw. 'Slungel is weg en we kunnen hem niet vinden.'

De juffrouw zegt het ook aan de kinderen in de klas. Het is geen goed bericht. Ze moeten het toch maar weten.

'Komt hij nooit meer terug?' vraagt een klein meisje.

De juffrouw haalt haar schouders op. 'Dat weet ik niet', zegt ze.

'We kijken allemaal mee en als we hem zien...'

'Dan brengen we hem naar Rob!'

'Dan is Slungel weer thuis!'

Ja, ze willen allemaal wel helpen zoeken.

Het is een oude agent die op het bureau het bericht aangenomen heeft.

'Hond vermist, grijs, groot. Slungel is zijn naam. Het laatst vastgemaakt aan de ring in de muur van het bakkershuis. 'Gek hoor', zegt de agent tegen zijn jongere collega. 'Zo'n hond kan toch zo maar niet verdwijnen!'

'Zeker niet. Iemand heeft hem van de ring gehaald. Een slechte grap!'

'Maar dan zouden we de hond toch moeten zien lopen?'

'Wat bedoel je nou?'

'Gewoon! Een hond zie je daarna lopen. Los. Op straat. Zal ik eens wat zeggen? Ze houden hem vast. In een huis. Vast en zeker. In elk geval moeten alle mannen in de politieauto's het weten.'

'Alle bureau-agenten in de stad ook.'

'Ach', zegt de oude agent. 'Die hond komt wel terecht. Ze kunnen hem natuurlijk niet eeuwig verstoppen.'

'Stel je voor, in moeders kast. Dat zou een geblaf zijn voor de burenen!'

De mannen praten en drinken koffie. Ze hebben het samen best. Ze maken er maar een grapje van. De jonge man noemt de oude agent brigadier. De oude agent zegt tegen zijn jonge collega gewoon Piet.

'Nou Piet', zegt hij na een poosje. 'Je let straks maar goed op. Als

je hem vindt, tracteer ik morgen op gebak bij de koffie.'

Piet lacht. Gebak! Dat koop je als er iemand jarig is. Gebak hier op het werk?

'Nou, dat lust ik!' Hij zet zijn pet op en verdwijnt. Met nog een agent stapt hij in een witte auto.

't Zou mooi zijn als we die hond vonden. Die brigadier. Stel je voor. Gebak!'

Ze kijken rond in de stad. Ze zien het huis waar Slungel woont. Ze zien de school waar Rob en Anouk zitten. Ze zien de ring aan de muur bij de bakkerswinkel. Er zit een klein wit hondje aan de ring. Een wit hondje met zwarte vlekken.

'Kijk', zegt Piet. 'Misschien is die grote hond wel gekrompen!' De agenten lachen. Ze hebben plezier in hun werk. En het is best gezellig om zo samen door de straten van de stad te gaan. Aan het eind van de dag melden ze zich weer op het bureau. Ze schrijven hun rapporten.

'Nou brigadier', zegt Piet daarna. 'Ik ga naar huis. En dat gebak? 't Is niet gelukt om die hond te vinden, dus laat maar zitten!'

Een week lang is Slungel nu al bij de man. Slungel heeft het best. Hij speelt met de man. Hij draaft met andere honden. Hij vangt de bal. En toch...

Als hij mee mag in de auto vindt hij het fijn. Hij kijkt rond. Op de grote weg zit hij rustig. Tussen groene weiden ziet hij koeien en wil hij er best achteraan.

Tussen nieuwe huizen zoekt hij naar één straat, één huis, één klaphekje, één tuin. Als hij een kleine jongen ziet, trekt hij hard aan de riem. Zijn neus vooruit. Hij wil de kleine jongen besnuffelen. Hij wil weten of de kleine jongen het is...

'Kom', zegt de man. 'Niet aan de riem trekken. Niet aan de kleine jongen snuffelen. Jij hoort nu bij mij!'

Op een dag gaat de man met zijn auto weer over de grote weg. Slungel zit naast hem. De man rijdt heel hard. Hij heeft de radio aangezet. Hij fluit en hamert met zijn hand op het stuur: 'Boem, boem!'

De man gaat steeds harder rijden. Het raampje is open. De flaporen van Slungel waaien in de wind. Er komt een witte auto achter de auto van de man aan. Die auto heeft een blauw licht op het dak. Het is een politieauto. Hij passeert. Dan gloeit plotseling een bordje aan: 'Stoppen!'

De man remt. Hij gaat naar de kant. Even later staat de auto stil. De politieman is nu uit zijn eigen auto gekomen.

'Agent Jansen is mijn naam', zegt de agent terwijl hij tegen zijn pet aantikt. 'We hebben opgenomen hoe hard u reed. Dat is veel te hard. Ik moet u bekeuren.'

Er komt een tweede agent uit de auto tevoorschijn. 'Uw banden zijn veel te glad', zegt hij na even rond gelopen te hebben. 'Die ene achterband is zelfs kaal gesleten.'

'Hebt u nog meer?' vraagt de man boos. Hij wordt brutaal tegen de politieman. Dat maakt de politieman boos.

'Ik zal eens kijken of we nog meer hebben', zegt hij dan. 'Waar zijn uw papieren?'

'Hier', zegt de man.

De politieman opent het mapje waarin de papieren zitten. 'Hebt u nog meer papieren bij u?' vraagt hij aan de man.

'Nee. Hoezo?'

'Dit is niet genoeg. Rijdt u maar naar het bureau. Hier de weg af, de rechte straat uit en dan is het bureau op het plein. Wij komen achter u aan.'

Nu moet de man wel gehoorzamen. Hij zet zijn auto in beweging en rijdt boos naar het bureau. Daar stapt hij de auto uit en gaat het bureau in. De agenten volgen.

In het bureau is de oude brigadier. Hij kijkt naar de oude auto die voor zijn deur is gestopt. Hij ziet de man met de agenten naar binnen gaan. Maar, de brigadier ziet nog meer. Hij staat op en gaat zelf naar buiten. Naast de auto blijft hij staan. Hij kijkt door het raampje de auto binnen. Daar zit een hond.

'Hé', zegt hij dan. 'Mag ik even kennismaken? Is jouw naam misschien Slungel?'

Slungel kijkt eerst een beetje vaag naar die agent. Hij heeft al zoveel mensen gezien. Nu hoort hij iets bekends.

'Slungel!' zegt de brigadier. De oren van Slungel gaan omhoog. Hij strekt zijn rug en kijkt helder.

'Slungel!' zegt de brigadier opnieuw. Het maakt Slungel onrustig. 'Woef!' zegt hij. Het is alsof hij zegt: 'Dat ben ik toch?'

De brigadier knikt. 'Hij is grijs en groot. Hij is ook jong. Dat kun je zien.'

De brigadier gaat terug naar zijn bureau. Hij gaat naar de man van de auto.

'Is dat uw auto?'

'Ja', zegt de man.

'Uw hond?'

'Ja.'

'Hoe heet die hond?' vraagt de brigadier.

'Casper', is het antwoord.

'O', zegt de brigadier. Hij geeft een knipoog tegen de andere agenten. Dan gaat de brigadier naar de auto terug. Hij kijkt opnieuw door het raampje de auto binnen. 'Casper', zegt hij. De hond reageert daar niet op. 'Casper', zegt de brigadier nog eens.

'Geen succes', mompelt de brigadier.

'Slungel!' roept hij dan. En ja hoor.

'Waf.'

Hij gaat naar binnen. Hij roept tegen zijn agenten: 'Ik kom straks ook nog even met meneer praten.' Dan gaat hij naar zijn eigen kamer. Hij neemt de telefoon en draait een nummer.

'Met de vader van Rob? Ach, komt u eens gauw naar het buro. Er zit een hond in een auto. Ja, voor de deur. Nee, zeker weten doe ik het niet. En toch...'

11. Gevonden!

Slungel is er onrustig van geworden. Hij heeft zijn naam duidelijk gehoord. Hij heeft een man gezien die hij niet herkent. 'Slungel' zei die man. Slungel! Wie noemden hem zo? Slungel springt van

zijn eigen stoel naar de stoel achter het stuur. Waar is de man die net nog naast hem zat? Waarom is hij alleen weggegaan? Waarom komt die man nu niet terug?

Slungel zit achter het stuur en kijkt onrustig rond. Nee, hij ziet geen koeien in de wei waar hij naar toe wil. Hij ziet geen bloementuin waaruit hij de bollen graven wil. Hij ziet een plein. Mensen, honden, hij ziet zoveel. Wie heeft hem geroepen? Wie zei 'Slungel?' Zijn naam. Plotseling hoort hij het weer:

'Slungel! Slungel!' Er is een man van zijn fiets gesprongen. 'Slungel!'

Slungel jankt. Hij herkent die man. Hij wil de auto uit. Naar de man toe. De man heeft zijn fiets neergezet en komt naar de auto toe. Hij opent het portier. Slungel kan eruit. Hij springt en jankt. Hij is blij. 'Slungel, ben je daar eindelijk? Waar was je dan toch...?'

De brigadier heeft vanuit zijn kamer alles gezien. Hij zag de vader van Rob komen. Hij zag de hond opspringen, blij zijn, blaffen. Nu gaat de brigadier zelf naar de voordeur van het buro. Hij laat Robs vader met Slungel binnenkomen. Slungel blaft ervan. Het klinkt hard door de gang van het politieburo.

De brigadiere Robs vader kijken elkaar aan. Dan legt de brigadier zijn vinger voor zijn mond en geeft Robs vader een knipoog. Daarna opent hij de deur waarachter de man met de beide agenten zit.

'Is deze hond echt van u?' vraagt de brigadier. Hij houdt de deur open naar de gang. De man ziet de hond.

'Ja', zegt hij.

'Ach, roept u hem dan even bij u?'

'Casper, hier!' roept de man. 'Casper, hier!'

Maar Casper luistert niet. Casper is er niet.

'Gaat u eens naast die man staan?' zegt de brigadier dan tegen Robs vader. 'Dan houd ik Casper wel even vast.'

Robs vader gaat naast de man staan.

'Roept u hem maar', zegt de brigadier.

'Slungel, kom!'

En Slungel komt, meteen!

'Ziet u – hij kent de stem van de baas!' zegt de brigadier tegen de man. 'Is die hond van u of...'

'Ik heb hem vorige week gevonden', zegt de man.

'Daar praten we straks wel over!' zegt de brigadier. 'Wilt u hier even tekenen, dan kan de hond alvast met zijn eigen baas naar huis. U spreek ik dan straks nog wel!'

De man tekent en Robs vader heeft Slungel. Of... heeft Slungel vader?

Slungel gaat enorm te keer. Het lijkt wel alsof hij het iedereen wil vertellen!

Vader neemt afscheid van de brigadier. Hij gaat het buro uit. Hij staat op het plein. Hij neemt zijn fiets aan de hand en loopt over de stoep richting huis. Fietsen kan hij niet. Slungel is veel te wild. 'Doe toch rustig, malle hond!'

Slungel doet niet rustig. Hij blaft nog als hij met vader het klaphekje binnenkomt. Hij blaft de hele buurt bij elkaar.

'Hé, is dat Slungel niet?' De buurman springt op van zijn stoel. Maar moeder is ook opgesprongen. Als Slungel binnenkomt staat ze midden in de kamer, de armen omhoog. Het huis is haast te klein voor zo'n grote hond. Wat zijn ze allemaal blij!

Later die dag staan Vader en Slungel bij de school te wachten als de deuren opengaan. Het wordt een grote ophoop, zomaar midden op het plein. Tranen rollen bij Rob en Anouk over de wangen. Zo blij zijn ze!

Als ze even later naar huis lopen, weet iedereen in de buurt het. 'Slungel is terug, we hebben hem zelf gezien.'

'Zeker in je droom.'

'Nee, helemaal echt. Let maar op. Straks wacht hij weer bij de bakker aan de ring in de muur. Let maar op!'

Maar Slungel staat voorlopig niet aan de ring. Slungel is in tijden niet zo wild geweest. Geen bal is er veilig. Geen andere hond is er meer ongemerkt in zijn buurt geweest...

'O, o die Slungel. Hij moet weer heel wat opnieuw leren!'

12. Drie kleine Slungeltjes

Het is een paar jaar later. Rob is gegroeid en Slungel ook. Maar Slungel is ziek. Voor het eerst in al die tijd dat hij bij Rob is. Hij eet en drinkt niets meer! Hij ligt heel stilletjes in de mand.

'Kom Slungel', zegt Rob. 'Kom mee!'

Hij doet Slungel de riem om en trekt hem uit de mand.

'Mam, Slungel bibbert zo.'

'Toch moet Slungel even mee. Wandelen is goed voor een hond.' Nu moet Slungel wel. Hij doet het niet graag. Hij loopt door de tuin alsof hij een pak slaag gekregen heeft. Zijn staart kwispelt niet eens als hij de buurman ziet.

'Toe Slungel, doe niet zo raar.'

Slungel doet niet raar. Slungel voelt zich echt ziek. En hij laat dat aan iedereen zien ook. Zijn blijdschap mogen ze weten. Zijn ziekte ook. Hij plukt zelfs zijn hele mand uit elkaar.

'Als dat volgende week nog zo is, dan moet je maar naar de dierenarts.'

Rob kijkt niet vrolijk als hij dat hoort. Toen zijn kleine hond een prik moest hebben durfde hij alleen. Nu zijn grote hond ziek is...

'Ik ga wel mee', zegt vader.

Een week later gaan Rob en vader samen op stap. Slungel wil dat niet. Als hij het huis van de dierenarts ziet, wil hij niet naar binnen. Als hij de wachtkamer ziet, houdt hij zich slap en laat zich voor de deur op de grond vallen.

Er zijn geen andere mensen in de wachtkamer. Geen manden met poezen. Geen doos met een hamster. Gelukkig maar.

Als de dokter komt is Slungel meteen aan de beurt.

'Koorts? Even opnemen. Nee hoor! Heeft hij buikpijn? Is hij ergens hard tegenop gelopen? Niets wijst erop. En toch...'

'Is er dan iets ergs, dat nooit meer overgaat?'

'Weet u wat ik denk?' zegt de dierenarts. 'Ik denk dat er iets heel bijzonders gaat gebeuren. Ik denk dat Slungel jonge hondjes krijgt. Straks gaat hij vast weer eten voor twee. Let maar op...'

Met die boodschap komen Rob en vader thuis. Slungel en jonge hondjes? Kleine Slungel die nu zelf moeder wordt? Rob is er helemaal opgewonden van.

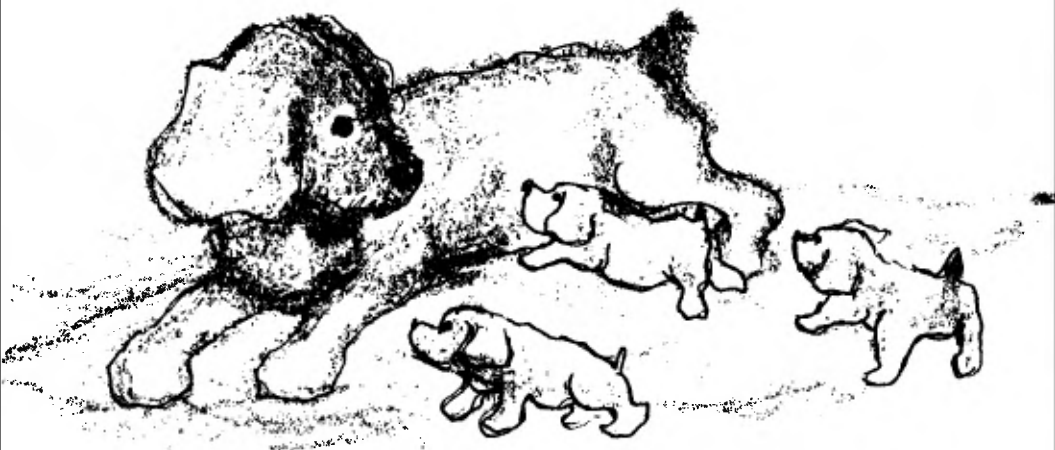
'Voorzichtig maar met Slungel. Nu moet je dubbel op hem passen. Want als hij verdwaalt...!'

Een paar maanden gaan langzaam voorbij. Slungel wacht, Rob en Anouk wachten, vader en moeder, de hele buurt...

En dan op een warme zomerdag is het wachten voorbij. Drie jonge hondjes zijn er geboren. Drie kleine Slungeltjes met rimpelige snoetjes en slappe pootjes. Met kleine piepgeluidjes alsof het poesjes zijn.

Slungel is nu niet klein meer. Hij is groot en trots. Als de mensen zeggen: 'Wat schattig, drie kleine hondjes', dan kwispelt Slungel met zijn staart. Daarna likt hij ze extra schoon, één voor één. Want Slungel is niet alleen een vriendelijke, maar ook een schone hond.

Maar Slungel is geen allemansvriend meer. Als een vreemde man of vrouw te dichtbij komt, dan gromt hij, alsof hij zeggen wil: Niet te dichtbij. Afblijven. Dit zijn mijn jongen!

En 's nachts, in de keuken, als alle lichten uit zijn? Dan beweegt er iets in die ronde mand. En soms komen ze overeind. De grote hond Slungel met zijn flaporen links en rechts van zijn kop. De drie kleine hondjes met hun rimpelige snoetjes en slappe pootjes. Het duurt nog wel even voordat het drietal over de rand kan komen. Maar dan? Stel je voor. Dan lopen er drie kleine Slungeltjes op een rij. Dan loopt er vast en zeker een grote Slungel achteraan. Wat een plezier zullen die met elkaar beleven. O, als ze dan maar geen bollen gaan zoeken in de tuin of... Stel je voor: Naar de tuin van de buurman gaan!

'Dag Slungel. Dag Slungeltjes! Tot ziens!'

Corry Blei-Strijbos

SLUNGEL, DE GRIJZE HOND

Slungel, de jonge hond van Rob, wordt – wanneer hij hem voor de winkel heeft vastgebonden – door iemand meegenomen die de hond wil africhten. Rob is erg verdrietig. Pas wanneer de politie bij een autocontrole de als vermist opgegeven Slungel ontdekt, kunnen baas en hond weer bij elkaar worden gebracht.

Uitgeverij G.F. Callenbach bv

ISBN 90 266 4545 2

J.-M. 9-11